

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

Index Capitvm Et Paragraphorvm Tomi Primi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

CAPITVM ET PARAGRAPHORVM

TOMI PRIM I.

CAPVT I.

Ingressus in hoc argumentum, quo ostenditur, quocumque loco, & tempore, etiam Dominica Passonis, Christum, velut serpentem in cruce aspectum, magnam homini occasionem afferre, de diuini iudicij cogitandi. Pag. 1.

1. Aulici & Religiosi colloquium de imagine Christi in cruce pendentis, Num ea sit iustitiæ & iudicij diuini signum? 1.
2. Thermuthin aspidem ab Ægyptijs iudiciorū causa cultam & nutritā. 2.
3. Melitenses olim in eadem opinione fuisse. 2.
4. Bestias non suo ingenio, aut iudicio, sed diuina vi imitti ad homines ple-ctendos. 2.
5. Etiam Sanctos & innocētes à bestijs lædi, aut occidi. Et cur? 2.
6. Christum serpenti comparatum. 3.
7. Cur Christus serpenti comparetur? 3.
8. Christo serpenti salutari honorē esse deferendum. 3.
9. In Christo iudiciū bonæ electionis esse. 4.
10. In quale iudiciū venerit Christus in hunc Mundum? 4.
11. Lumen à Christo allatum quo modo bonos à malis discernat? 4.
12. Christus iudicatus terrorem incutit iudicandis. 5.
13. Quid Christus in cruce moneat mortales iudicandos? 6.
14. S. Augustinus, alijq; Sancti, quā ex ipsa Christi passione tremendū fore olim iudicem Christum didicerint? 5.
15. Cuius iudicij mentionem fecerit ipse Christus in sua passione? 6.

CAPVT II.

De nomine, & diuersis generibus iudiciorum, quidq; diuinus oculus significet? 7.

1. Quid iudicium sit, apud Grammaticos, Philosophos, Theologos? 7.
2. Iudicare idem aliquādo esse, quod discernere, damnare. 7.
3. Iudicari, actu iustitiæ, nocentes & innocentes. 7.
4. Iudicare D. Basilius docet esse aliquando, idem quod discutere, aliquando idem, quod damnare. 8.
5. In Deo esse summam & iudicandi & iustitiæ vim, quam non semper differat in supremum iudicium; sed etiam quotidie in hac vita exerceat. 8.
6. Iudicium Dei pro iustitia & iusta Dei gubernatione, & pro omni re quam Deus prouidentissimè facit, accipiendum. 8.
7. Iudiciorum diuersitas à triplici genere iudicium. 9.
8. Iudiciorum diuersitas à triplici genere iudicandorum. 9.
9. Iudiciorū diuersitas, apud Iudæos, à numero iudicium, cui triplici generi, etiam diuina iudicia æquiparantur. 9.
10. Iudicium Dei, tamquam regimen Dei, considerandum. 10.
11. Virgā oculatā apud Ægyptios, esse iudicia Dei omnia videntis. 11.
12. Argum

12. Argum oculo, & cælum stellatum imaginem esse Dei omnia videntis. 11.
- CAPVT III.
- Idem esse iudicare, quod gubernare. Et quàm incomprehensibilia sint iudicia consiliaq; Dei, Mundũ gubernantis? 12.*
- §. 1. Iudicare idem esse, quod gubernare, & iudices fuisse gubernatores. 12.
2. Regimen Dei, esse iudicium Dei iustum, etiam si ratio iustitiæ homines lateat. Et cur iudicia Dei Abyssus vocentur? 12.
3. Iudicia Dei, quia incomprehensibilia, idem mirabilia fieri. 13.
4. Exempla iudiciorum Dei occultorũ in Iacob & Esau, in Iosepho Patriarcha, in custodibus Petri & Pauli. 14.
5. Alia ex Euangelio exempla in scrutabilem iudiciorum Dei. Et multa in scrutabilia esse; quia cognitio creaturarum multis modis cedit scientiæ Dei. 14.
6. Cognitionem humanam diuinæ cedere, ratione objecti. 15.
7. Cognitionem humanam diuinam inferiorem esse, ratione claritatis. 16.
8. Cognitionem humanam diuinæ non posse esse parem, ratione mediæ. 16.
9. Cognitionem humanam distare à diuina, ratione moræ in cognoscendo. 16.
10. Cognitionem humanam diuinæ postponi, ratione certitudinis. 16.
11. Cognitionem humanam non esse æternam, sicut est Dei; & obliuioni obnoxiam. 17.
12. Cognitionem humanam non esse immutabilem, sicut est diuina. 17.
13. Cognitionem humanam non esse simplicem, sicut est scientia Dei, & tantum aduentitiam. 17.
14. Cognitionem humanam esse tantum illam æternæ scientiæ. 17.
15. Ob has causas meritò nos nostrum iudicium, & nostram cognitionem diuinæ sapientiæ submittere. 17.
16. Quàm malè agant, qui contra Dei gubernationem murmurant? 18.
17. Multorum operum Domini causas in altera demum vita patefaciendas. 18.
- CAPVT IV.
- Licitum & utile esse, ut subinde diuinorũ iudiciorum causas indagemus. 18.*
- §. 1. Iudicia Dei approbanda, etiam si eorum ratio lateat. 18.
2. Tantam esse Dei bonitatem, ut sua consilia subinde suis amicis patefaciat. 19.
3. Beatissimæ Virgini Dei Matri Incarnationis arcanum patefactum. 19.
4. Qui non curiosè, sed piè consilia Dei indagant, quem fructum referant? 20.
5. Licet causam iudiciorum Dei ignoremus, non tamen eum accusandum esse. 20.
6. Neq; seminatore, neq; Apostolos intellexisse, cur vnum semen huc, aliud illuc ceciderit; & tamen iustas eius rei causas fuisse. 21.
7. Nesciri sæpe humanitus, sciri diuinitus, cur quidam fines suos non assequantur. 21.
8. Cur quædam non nubere cupientes à Deo impediuntur? 22.
9. Cur alii volentes nubere, nubere à Deo non sinantur? 23.
10. Cur quidam Religionem ingredi optantes, id non impetrent? 23.
11. Cur alii aliud destinantes, ad Religionem vocentur; aut ad statum dignitatem carentem? 23.
12. Omnes hominum casus à Deo, non sine iusta causa permitti, quam non curiosi, sed piè indagatores possint deprehendere. 24.
13. Si iudiciorum Dei causas non possumus

entis rimari, debere nos tamen eas, cum humilitate admirari. 24.
 14. Petendam esse à Deo gratiam, vt eius iudicia intelligamus. 25.

CAPVT V.

Scientia, & iustitia fundamenta, quibus omnium diuinorum iudiciorum aequitas explicatur. 26.

- §.1. Chosrois machina, mundi gubernationem exprimens. 26.
2. Mundi superioris inferiorisq; & Dei per Angelorum ministeria Mundum regentis descriptio. 26.
3. Quorum vox sit, Deum non curare Mundum? 28.
4. Deū omnia in Mundo videre. 28.
5. Nihil esse tam minutum, quod Deus non videat. 29.
6. Impijs & pijs prodesse, si cogitent, à Deo omnia videri. 29.
7. In Deo iustitiam esse. 30.
8. Quotuplex, & qualis sit in Deo iustitia? 30.
9. Quo modo iustitia commutatiua in Deo esse possit? 31.
10. Quam verax sit Deus, & quantam id fiduciam pariat? 32.
11. In Deo etiam esse iustitiam distributiua. 33.
12. Alexandri Scoti duplex corona, quid significarit? 33.
13. Quid Pij II. Pontificis portenderit corona? 34.
14. Quantum homines excitet iustitia Dei distributiua? 34.
15. Quantum timorem incutiat iustitia Dei vindicatiua? 35.

CAPVT VI.

Ipsa bonitate Dei Iudicia Dei fieri probatiora & illustriora. 36.

§.1. Immensam Dei bonitatem inde pa-

tere, quòd Filij sui occisoribus ignouerit. 36.

2. Deum non iustitia, sed misericordiae, immò misericordiarū Patrem esse. 37.
3. Deo proprium esse, misereri, immò summam in eo esse bonitatem. 38.
4. Clemētiam Dei esse bonitatis eius argumentum. 39.
5. Deum ita bonum esse, vt etiam in ira sit clemens. 40.
6. Nulla re Deū magis offendi, quàm si de misericordia eius desperetur. 40.
7. Deum homine infinites esse clementiorem, in Carpi Episcopi historia demonstratur. 41.
8. Stupenda Dei misericordia S. Gertrudi offensa. 42.

CAPVT VII.

Miseria non videntium Deum omnia videntem. 43.

- §.1. Misera quanta sit, cæcum esse? 43.
2. Longè maiorem miseriam esse, mentis cæcitatem. 44.
3. Deum solem, solem mundi oculum cur aliqui dixerint? 44.
4. Hunc solem, qui non vident, vel vident, quàm miseri, aut beati? 44.
5. Quàm magnum sit beneficium, si cui Deus mentis oculos aperiat? 45.
6. Quibus modis impetretur, vt videamus omnia videntem: & eius rei admirabile exemplum. 45.
7. Deum erga liberales liberalem, vbiq; esse præsentem, & omnia videre. 47.
8. Peccatorem nusquam ire posse, quin à Deo videatur. 47.
9. Præsentiam Dei cognitam efficax esse remedium contra peccatum. 48.
10. Eadem præsentia, & efficacia fusiùs explicatur. 49.
11. S. Ephræm memoriâ præsentiae diuinæ mulierem conuertit. 50.

k

12. Idcirco

12. Ideirco multos licētias peccare, quia putant se ab hominibus non videri, cū tamen à Deo videantur. 51.
13. Allici multos ad peccandum, si putent se non videri. 52.
14. A multis ibi fidem Catholicam lædi, vbi se putant à Catholicis non videri. 53.
15. Omnis generis scelera crescere, ob absentiam aliorum, cū tamen præsens sit vbique Deus. 53.
16. Varij modi, quibus Deus solet esse præsens, & quid ex ea consideratione consequatur? 54.
- CAPVT VIII.
- Deum non solum vbique esse, & omnia videre, ac regere, sed etiam beneficentiã gratiamq; pariter exercere in mundo debere: & quis inde fructus hauriatur?* 55.
- §. 1. Credendum, Deum non tantum omnia videre, sed etiã prouidere. 55.
2. Gratiam & iram, clementiam & iustitiam in Deo esse simul. 56.
3. Stoicorum error, de ira Dei sine gratia, refutatur. 56.
4. Alios metu, alios spe gubernandos esse. 57.
5. Apud quos, & quid efficiat timor? 58.
6. Seueritatem misericordia temperandam. 59.
7. Iustitiæ & Misericordiæ, Timoris & Amoris harmonia. 59.
- CAPVT IX.
- Exempla prouidentissima in homines diuina bonitatis.* 60.
- §. 1. Tentatio, sollicitudo, & oblocutio hominum, pro pane quotidiano, quo modo curanda? 60.
2. Dei suos alentis exempla è diuinis litteris petita. 61.
3. S. Frontonius, spe diuinæ prouidentia, septuaginta viros in desertum trahit. 61.
4. Tentatio fratrum, metu famis. 62.
5. S. Frontonij, ad fame tentatos, exhortatio. 63.
6. Ex diffidentia in Deum, fames fit male suada. 64.
7. Angelus diuitem admonet, vt seruis Dei, fame laborantibus, succurrat. 65.
8. Sollicitudo, apud homines magna, apud Deum sepe non satis magna. 66.
9. Quàm seriam sollicitudinem, in exquedis mandatis suis Deus exigit? 66.
10. Camelorum, in summa inedia, absq; Duce, cōmeatum Dei seruis portantium, prodigiosum iter. 67.
11. Fluctuans eleemosynæ dator, miraculoso camelorum reditu, prouidentiaq; Numinis, mirificè recreatur, & confirmatur. 68.
12. Deo mancipati, Deo potissimum curam culinæ debent relinquere. 69.
13. Sæculares quoque, escæ non nimiam debent curam habere; nec putare, tempus pœnitentiæ ad se nihil pertinere. CAPVT X. 70.
- Aliunde maximè relictos, à Deo maximè curari, ostenditur exemplis veteris Testamenti.* 71.
- §. 1. Nec nihil, nec omnia curare homines debere. 71.
2. Auxilia etiam in alijs, spem in solo Deo ponendam. 71.
3. Dei erga mundum magnum & paruum, cura monstratur. 72.
4. Vbi alij desunt, Deum non deesse. 72.
5. Lepida historia femine, ab alijs minus curatos, magis curantis. 73.
6. Cura Dei erga Adamum, Noë, Agar, & Isaac Patriarcham. 74.
7. Dei pro Patriarcha Iacob cura. 75.
8. Pa-

8. Patriarcha Ioseph à fratribus derelictus, à Deo adiutus. 75.
 9. Israelitæ contra Ægyptios, prodigiosè defensi. 75.
 10. Ad terrâ conuersos, à cælo deferri. 77.
 11. Luculentum Dei, in rebus desperatis, per viduâ succurrentis, exemplū, 78.
 12. Aliud in alia Heroide, quæ & Deiparæ Mariæ figura fuit, in summo discrimine, miserentis Dei exemplum. 80.

CAPVT XI.

Aliunde relictorum Deo maiorem curam esse, etiã noui Testamenti exemplis, hoc est, ex Incarnationis, Passionis, & missionis S. Spiritus mysterio ostenditur. 82.

- §. 1. Status hominis in iustitia originali existentis. 82.
 2. Cur homini libertas arbitrij à Conditorum data? 82.
 3. In quanta homo mala, per peccatum lapsus sit? 83.
 4. Solus Deus hominem à peccato liberare potuit. Et cur? 84.
 5. Admirandum Dei pro hominibus tâ sceleratis, humanam naturam suscipientis consilium. 85.
 6. Incomprehensibile diuinæ bonitatis iudicium esse, in mysterio Incarnationis. 87.
 7. Passio Christi, & S. Spiritus missio, quantum beneficium? 89.

CAPVT XII.

Alijs noui Testamenti exemplis, ante oculos ponitur mirabile iudicium Dei, quo ipse succurrit, quando alius nemo succurrit. 91.

- §. 1. Beatissimam Dei Matrē Angelus, apud Iosephum, defendit. 91.
 2. Magi, peculiari diuina cura, ad præsepe ducti. 92.
 3. Christus Herodi, Petrus carceri per Angelum, creptus. 93.

4. DEVS etiam cùm dormire videtur, pro nobis vigilat; quod exemplo, in nani, dormientis Christi, planū fit. 94.
 5. D. Catharinæ Senensi Christus maximè adfuit, cùm maximè abesse videretur. 95.

6. Hæmorrhoiissa à medicis desperata ad Christum confugiens sanatur. 97.
 7. Hæmorrhoiissæ exemplo Reliquias sacras, tamquam diuinitus salutares, esse venerandas. 97.

8. Etiam de aliorum sanctorū veste virtus exit, quæ morbos sanat. 99.
 9. Mirabilis potentia Christi, in hominibus persanandis, quos nulla vis alia sanitati restituere potuit. 100.

CAPVT XIII.

Deum tum in omni, tum etiam in pecuniaria necessitate, egentibus mirabiliter subuenire. 102.

- §. 1. Vbinam spes nostra potissimū sit ponenda? 102.
 2. DEVS omnia est omnibus. 102.
 3. A Consanguineis deserti, à Deo non deferuntur. 103.
 4. Opificū instructio, vt ditescant. 104.
 5. Cur, & quo miraculo, Christus statuerem è pisce dederit? 104.
 6. B. Virgo per Angelum, egenti Monasterio aurum mittit. 105.
 7. B. Virgo pecuniam suppeditat B. Hermannō. 106.
 8. Vbi verum Fortunati marsupium reperitur? 107.
 9. S. Ignatij Loyolæ in Deū fiducia. 108.
 10. Iterum pecunia S. Ignatio, à DEO mittitur. 108.
 11. Virginibus contra inopiam & infamiam, succurrit virgo virginū. 108.
 12. Fabula dantis, quod auferre volebat, & historia accipientis, quod templi aduocandi causâ, à labore abstineret. 109.

13. Deo fidens inuenit, quod nimis foli-
citus negligit. 110.
14. Vtilissima pecunię, per piam vsuram
augendę, ars, dare pauperibus. 111.
15. Vberrimę cōpensata eleemosyna. 112.
16. Vxores quantum viris possint prod-
esse? 112.
17. Non malis, sed bonis artibus, pecu-
nias esse quęrendas. 113.

CAPVT XIV.

*Diuina bonitatis iudicia, in Sacramento
Baptismi & Confirmationis, gratiag,
diuinā, mirabiliter suppeditatis. 114.*

- §. 1. Saulo fidei, Eunuchō baptisimi gra-
tia quā in speratō oblata? 114.
2. Fides & miraculosus baptismus, à Pe-
tro Apostolo custodibus, in carcere,
ministrantur. 115.
3. Misericordię opere baptismus à pec-
catrice impetratus. 115.
4. Bonitas diuina, etiam in operibus,
quibus de condigno nihil debetur,
remunerandis. 117.
5. Nulli, ob opera à se prestita, presūptu-
osē agendū, nulli desperandū esse. 117.
6. Genesij mimi mira conuersio & ba-
ptismus. 118.
7. Philemonis triplex baptismus. 120.
8. Ad Confirmationis Sacramentum
Chrisma diuinitus augetur. 121.
9. Confirmationis Sacramentum non
esse negligendum. 122.

CAPVT XV.

*Prouidentia iudicijq; diuini Bonitas, in
spirituali SS. Eucharistia alimento mi-
rificę subministrato, declaratur. vbi e-
tiam docetur, quā grata sit Deo, spi-
ritualis Communio? 123.*

- §. 1. Epulum Eucharisticum desidera-
bile. 123.
2. Eucharistia ab homine negata, à Deo
concessa & data, 123.
3. Missa mirabiliter SS. Eucharistia mo-
ruris. 124.
4. Desiderio Eucharistię quantam vim
inesse docuerit D. Franciscus. 126.
5. Desiderium S. Communionis, Com-
munionem mereri, ostendit S. Lau-
rentius Iustinianus. 126.
6. Desiderio SS. Eucharistiam attraxit
Monachus. 127.
7. S. Catharina Senensis desiderio Eu-
charistię Eucharistiā potitur. 127.
8. Realis & spiritualis Communionis
differentia. 128.
9. Onuphrio, singulis Dominicis diebus,
Angelus SS. Eucharistiā ministrat. 130.
10. Bertrandę desiderium cōmunicandi
diuinitus impletum. 131.
11. Angelorum manibus quinam SS. Eu-
charistiam acciperint? 132.
12. Christi manu, humilib; & aliunde de-
stitutis, SS. Eucharistia ministrata. 133.
13. S. Spiritus, & S. Thomas Apostolus, SS.
Eucharistiam præbētes: itemq; dignē
& indignē communicantium discrimen.
134.
14. Quā grauitè peccēt indignē com-
municantes? 135.
15. Magnam in Deum spē incendit, cura
Dei erga derelictos. 135.
16. Etiam in temporalium rerum cura
Deo nitendum esse. 136.

CAPVT XVI.

*Cur amicos suos parcē ac frugaliter, ini-
micos autem lautē permittat viuere
Deus? 137.*

- §. 1. Diuersa Dei & hominum, homines
in conuiujs tractandi, ratio. 137.
2. S. Cuthberto ac socijs alendis Deus,
per aquilam, piscem mittit. 137.
3. Frugalissimum S. Pauli & Antonij
Eremitarum conuiuium. 138.
4. Præmia & pœnę ieiuniū quadragesi-
male

- male obseruantiu, aut violantiu, 140.
 - 5. Friuolæ excusationes, ieiunia præcepta detrectantium. 141.
 - 6. Eremitæ à pueris & Angelis panis tantum, sed miraculosè fertur. 142.
 - 7. Natura & castitas paucis, superbia & luxus abundantiam gaudent. 143.
 - 8. Saturitatis atque intemperantiæ incommoda & turpitude. 144.
 - 9. Quàm longè melior sit condicio pauperum, condicione diuitum? 145.
 - 10. Canis & porci fabula, macilentis & pinguibus accommodata. 146.
 - 11. Dinitijs pretiosior paupertas. 147.
 - 12. Viri à ciborum luxu abstinentes. 148.
 - 13. Feminæ lautiorum ciborum abstinentiam docentes. 149.
 - 14. Intemperantiâ pereuntes. 150.
- CAPVT XVII.
- Quàm prodigiosâ liberalitate Deus seruis suis, maximeq; Religiosis prouideat tempore necessitatis?* 151.
- §. 1. Diuites à Deo inanes dimitti. 151.
 - 2. Esurientes impleri bonis à Deo. 151.
 - 3. Deum suos pascere, Scripturæ exemplis docetur. 152.
 - 4. Farina D. Benedicto diuinit⁹ missa. 153.
 - 5. Idem Diuus oleum dando, oleum accipit. 153.
 - 6. Dando nō perdi opes, sed augeri. 154.
 - 7. Iter agentibus PP. Dominicanis, quomodo Deus prospexerit? 155.
 - 8. Eadem PP. Franciscanis accidisse. 155.
 - 9. S. Sabæ, quo modo, in necessitate, à Deo fuerit prouisum? 156.
 - 10. S. Ignatio Loyolæ quàm prouidè succurrerit Deus? 157.
 - 11. S. Franciscum de Paula, in ædificando Cœnobio, quibus prodigijs adiuuerit Deus? 159.
 - 12. Per eum dē Sanctum in alendis mortalibus diuinæ potētis vis ostēsa. 160.

- 13. S. Felix uuâ, miraculosâ reficiens, uicissim ipse quàm sit miraculosè refectus? 161.
- 14. S. Lydvvinæ liberalitas diuinâ liberalitate compensata. 163.
- 15. In mari nauigantib⁹ aqua dulcis supeditata. 165.
- 16. Mirabiles naturæ, aut Dei fontes. 166.

CAPVT XVIII.

- Aliunde desertis Dei seruis, etiam delicias apponi.* 167.
- §. 1. Quæ à Deo sunt, suauiora sunt. 167.
 - 2. Ficus Eremitæ, ac uux ab Angelo allata. 168.
 - 3. Panis, oliuæ, poma, herbæ dulces seruis Dei diuinitus ministratæ. 169.
 - 4. Mannæ suauitas. 169.
 - 5. Eremitæ, in miraculoso pane, suum meritum, & peccatū ostenditur. 170.
 - 6. Quàm noxia sit securitas putantium, se à tentatione securos. 172.
 - 7. Vitæ religiosæ suauitas, acquisita, vel perdita. 174.

CAPVT XIX.

- Alia diuina, erga Dei seruos, dulcedinis exempla.* 175.
- §. 1. Varij modi, quibus Deus homines alit. 175.
 - 2. Nicolai Heluetij victus. 175.
 - 3. SS. Eucharistiæ percepta mira dulcedo. 176.
 - 4. Christus hordeaceum panem vulneri intinctum reddit suauem. 177.
 - 5. Amara in dulcedinem verti, Deum amantibus. 178.
 - 6. Cibi vice, Deo sacra Virgo, dulcedinem percipit diuinam. 179.
 - 7. Aegroto agricolæ De⁹ fraga mittit. 178.
 - 8. Aegroto Petro Canisio aduolat auicula in cibum futura. 178.
 - 9. Seruorum Dei magna, Mundi parua dulcedo. 179.
 - 10. Fa-

10. Fames mater saporis, cibos cōdit. 180.
 11. Animi lætitia in minoribus sæpe maior, quàm in magnis. 181.
 12. Diuitum æquè malis, ac nummis carent pauperes. 181.
- CAPVT XX.
- Non solum Religiosos, & peculiare Dei seruos, sed & seculares prodigiòse curatos & pastos.* 182.
- §. 1. Nihil deesse timentibus Deum. 182.
 2. Magis curari à Deo, qui Deum magis curant. 182.
 3. Obsessæ ciuitatis insperatam auxilium. 183.
 4. Mulieri per Prophetã prospectũ. 183.
 5. Apostolis à Christo pisces prouisi. 183.
 6. Pauperibus in Natali Christi, epulum, & quæ ad illud pertinebant, mira dispositione Dei, & Francisci à Puero Iesv paratum. 184.
 7. Bos emptus se ipsũ sistit emptori. 185.
 8. Bos datus pauperibus, illico compensatur. 186.
 9. Mercatoris in pauperes liberalitas compensata, illiberalitas punita. 187.
 10. Principum promissã, in Deo stabi- lienda. 188.
 11. Dei in extrema fame, notabilis misericordia. 189.
- CAPVT XXI.
- Mirabile iudicium Dei, per simplicissimos sæpe efficientis, quod per sapientes, sperari non potuisset.* 192.
- §. 1. Dei ars est, contraria è contrarijs elicere. 192.
 2. Innocentis Monachi ridicula simplicitas, malitiosissimi Nobilis iniquitati opponitur. 192.
 3. Religiosi malignè à secularibus obseruantur. 193.
 4. Astutia à simplicitate superatur. 194.
5. Cur Deus quibusdam frænum laxet in Religiosos, itemq; cur per simplices sæpe plus efficiat, quàm per mundi sapientes? 195.
 6. Deiparæ Virginitas à simplici Fratre Aegidio defensa. 196.
 7. Sapietia diuina paruulis reuelata. 197.
 8. S. Augustinus à paruulo eruditus. 198.
 9. Præcedentis historię veritas trutinata. 198.
 10. Amphilochij simplicissimi profunda & audax sapientia. 199.
 11. Quo modo Amphilochius Imperatoris filium salutarit? 199.
 12. Quo modo vicissim tractarit Imperator Amphulochium? 200.
 13. Imperator ab Amphilochio veniam petens. 200.
 14. Quantum esset sæpe emolumentum; si, qui possunt, Principibus auderent veritatem ingerere? 201.
 15. Spiridonis Episcopi simplicitate mysterium SS. Trinitatis defensum. 202.
 16. Ipsos sapientes à simplicibus erudiri. 204.
- CAPVT XXII.
- Per bestias, etiam illas, à quibus alioqui casumus, Deum nonnumquam succurrere, & miranda exhibere.* 204.
- §. 1. Homines à bestijs nutriti, vel ducti per inuia. 204.
 2. Hortus à serpente, non Hesperidum, sed verè defensus, homines ab aquilis & coruis adiuti. 205.
 3. Niuibus inclusum, mirabili magisterio, docent serpentes nutrimentum querere. 206.
 4. Cur noxia animalia cōdiderit Deus? 207.
 5. Inaudita leonum ac luporum obedientia. 208.
 6. Insignis aquilæ & lupi gratitudo. 210.

7. Aristomenem aquila portat, vulpes cauea liberat. 218.
 8. Omnia homini seruire, si Deus velit. 212.
 9. Cur bestia hominibus cœperint nocere? 213.
 10. Bestias etiam nocendo prodesse. 114.

CAPVT XXIII.

Mirabile diuinae aequitatis & bonitatis, per lupos, auxilia facientis exemplū. 215.

- §. 1. Sequentis historię Author laudatus. 215.
 2. Lupus adolescentem, ex arcto carcere, & valida latronum manu, Dei prouidentia missus, liberat. 216.

CAPVT XXIV.

Quid non sit, aut quid sit, FORTUNA, CASVS, FATVM? & in his omnibus Deum dominari. 223.

- §. 1. Nullum Fortunę, aut Fati auxilium adiungi posse Deo. 223.
 2. Ethnicorū, Fortunam Deam credentium, fabulosa opinio. 223.
 3. Christianorum quoque nonnullorum vanę de fortuna persuasiones. 224.
 4. Nomen & Numen Fortunę vnde ortum, & à quibus oppugnatum? 225.
 5. Lactantij de Fortunę assertoribus sententia. 225.
 6. Vniuersum mundum non à fortuna, sed à diuina Prouidentia regi. 226.
 7. Fortunę pro Deo habitę refutatio. 227.
 8. Fortunam atque fortuita, ob hominum occultas rerum causas ignorantium opinionem, ita dici, ratione autem Dei omnia prouidentis, nihil esse fortuitum. 228.
 9. Quid ex vera Aristotelis, ac Philosophorum recte sapientium sententia sit Fortuna & Casus? 229.
 10. Quodnam sit inter Fortunam, & Casum discriminē 230.

11. Nullum in Mundo Casum contingere, nullam Fortunam mutari, sine diuinę Sapientię dispositione. 230.
 12. Cur DEVS subinde, in diuinis litteris, loquatur, per modū dubitantis? 231.
 13. Neque homines semper dubitare, quando per modum dubitantiū loquuntur. 232.

CAPVT XXV.

Remedium Patientie est, scire Casus à Deo esse; quibus hominem vel extollit, vel deprimit. 233.

- §. 1. Aequius ferri ea, quę à Deo, quàm quę à Fortuna putantur esse profecta. 233.
 2. Quam malę quidam Fortunam, Casus, aut Fata accusent? 233.
 3. Iosephi Patriarchę & Saulis regis Fortuna à Deo gubernata. 234.
 4. Casu vsus DEVS, ad artem medicam & urbem erigendam; sicut & ad S. Martinum miraculosę sanandū. 236.
 5. Casu pictor impetrat, quod arte atque ingenio non potuit. Cur? 236.
 6. Casu iaculati, diuina manu directi. 237.
 7. Prater suam, sed non prater Dei mentem, Plus efficit versus Abbas, quàm destinat. 237.
 8. Deus, per Nouitium temerę loquentem, senem facit seria cogitantē. 238.
 9. S. Bernardo obuiam missus Clericus, à Deo sibi obuiam missum Bernardum experitur. 238.
 10. Monetis casu dicta, consilio Dei utiliter exceptit. 239.
 11. Diuinum Iacobi Fortunati è Casu omen. 240.
 12. Kenelmi mors & Causa, casu pariter & miraculo patefacta. 240.
 13. Gregorij Pontificis VII. & Conradi II. Imperatoris future potestatis à Deo omi-

- ominosus & efficax casus. 241.
 14. Mirabilis Casus sartoris, furtum, miraculosâ scripturâ prodentis. 241.

CAPVT XXVI.

- Casuum fortunatorum & infortunatorum alia causa aliaq; exempla, vicissitudinem inconstantiamq; docentia humana felicitatis.* 243.
 §. 1. Cur DEVS tot aduersos, in terris, casus esse velit? 243.
 2. Fortunæ rota & rerum humanarum instabilitas, quàm vtilis sit, vt sapere discamus? 244.
 3. Fortunæ inconstancia metû modestiamq; felicibus iniicit, miseros autê in spem vocat secururę mutationis. 245.
 4. Fortunæ remedium est, mala sua non putare maiora esse malis aliorû. 246.
 5. Sapientum est, omnem Mundi felicitatem suspectam habere. 247.
 6. Hugolini Girardesci infelicissima felicitas. 248.
 7. Duorum Coniugum felicissima infelicitas. 249.
 8. Pertinax Polycratis felicitas quàm tristem sortita sit exitum? 252.
 9. In aquas lapsa, feliciter reddita. 252.
 10. Côtus, seu stupêdus Fortunę baculus à S. Colûba Pauperi alendo datus 253.

CAPVT XXVII.

- Nihil fato vulgi, aut alicui necessitati stellarum esse adscribendum.* 256.
 §. 1. Eisdem plerumque esse Fatorum & Fortunæ adoratores. 256.
 2. Nullam à Fato esse necessitatem, necq; stellas in libera mortalium negotia dominari. 258.
 3. D. Ambrosij contra fatales stellas argumenta & rationes. 258.
 4. D. Augustini, itemq; D. Chrysostomi luculentâ contra fatû exempla, 259.
 5. Quantum rationi repugnet, qui pu-

tant stellas, veluti Parcas quasdam fatalia nentes, arbitrij libertatem strangulare? 260.

6. Quàm multi Astrologorum sese stultitijs falli sinant? 262.
 7. Variorû de stella à Magis, in Oriente, visa, vel errores, vel opiniones. 263.
 8. In Christi horoscopo, mysteria Christi videri non potuisse. 263.
 9. Potiùs Christum stellæ, quàm stellam Christi fatum fuisse. 264.
 10. De stella cum Christo oritura, vaticinium Balaam. 265.
 11. De excellentiâ stellæ, quæ Magis apparuit. 266.
 12. Magorum exemplo, per astra & Creaturas, ad Deû esse ascendendû. 267.
 13. Fati necessitas, cum quantâ impietate ac pernicie asseratur? 267.
 14. Ludouici Landgrauij exemplo, Sciolli docentur, à præscientia Dei, contra arbitrij libertatem, non esse argumentandum. 268.
 15. A Fati necessitate omnibus ferè operibus humanis gulâ interstringi. 269.
 16. Quo sensu Fatalis necessitas tolerari, aut tamquã vera explicari possit? 270.
 17. Suspectum Patribus & periculosum Fati nomen quo bono intellectu possit nominari? 271.

CAPVT XXVIII.

Rectas esse vias, etiam cum Deus per mirabiles hominem Casus & varias vtriusq; fortuna ambages, deducit, illius historiâ docetur. 273.

- §. 1. Ambagiosas quoque vias, per quas hominem ducit Deus, esse rectas. 273.
 2. Conradi. II. Imp: seuera Iustitia, & Lupoldi metus ac fuga. 274.
 3. Lupoldi Comitissæ eiusque filij Henrici, admirabilis Fortuna, & afflicti casus incertique euentu læto certoque à Nu-

à Numine terminati. 275.
CAPVT XXIX.

*Historia superioris ambages & Casus, per
Corollaria explicantur.* 281.

- §. 1. Quinain supradictum Comitem malè imitentur? 281.
2. Omnes hominum vires & conatus, contra Deum euntes, irritos fieri. 281.
3. In Comite Palatino vices alternans Fortuna. 282.
4. Sapientissimè Constituta, in terris, rerum omnium vicissitudo. 282.
5. Varij heroes, quos in varios infestofque Casus, demisit Deus. 283.
6. In ipsius Christi vita, quanta fuerit, gloriæ & infamiæ rerumq; ceterarum vicissitudo? 285.
7. Exéplo varijs Casib⁹ actorū, nullū nos Casum grauitè accipere debere. 286.

CAPVT XXX.

*Quinam, & quanto fructu, considerarint,
casus omnes, non à Fortunâ, sed à Deo
mortalibus inuehi?* 287.

- §. 1. Cùm Deus in omni Casu adsit, nullum iustæ indignationi locū esse. 287.
2. Tulipæ ad solem se pendentis, cum homine lata dumtaxat captante comparatio. 288.
3. Davidis, flagella voluntaria suscipientis, promptitudo. 289.
4. Patientia Iob à Deo se percussum agnoscentis. 289.
5. Aduersè Fortunæ summatim octo remedia recensentur. 290.
6. Tobias cæcitatem à Deo immiffam agnoscit, atque eâ notitiâ, tamquam Clypeo, impatientiæ authores remouet. 291.
7. Alaricus Gothorum dux, & Semei, non sine diuina voluntate, ille Romanis, iste Davidi aduersus. 292.

8. Lupus Episcopus Attilam, vt flagellum Dei, reuerens, dum patienter acceptat, euitat, nouâ arte superandi hostes. 293.

9. Mauritij Comitis, miserias miserijs addere nolentis, misericordia. 294.

10. Deus homines casibus inuoluit, vt orandi præbeat occasionem; nec statim liberat, vt orationem efficiat ardentiorè. 295.

11. Trium puerorum, Fortunæ authorè Deum agnoscentium, generosa patientia & fructus. 296.

CAPVT XXXI.

Casuum à Deo immifforum complures utilitates spirituales. 297.

- §. 1. Alia paterni amoris signa esse in filijs sæculi, alia in filijs Dei. 297.
2. Deū filios suos flagellis probare. 297.
3. Fortium & magnarum mentium est, fortia & magna pati. 298.
4. Præstare filium doloris esse in hac, quàm in altera vita. 299.
5. Hydropicij senis, intercute aqua, quàm in eternis ignibus cruciari præoptantis, exemplum. 299.
6. Optabilius esse, vt in hac vita sece-mur, & vramur, quàm in altera, exéplo sancti senis, & minimè sancti eupulonis. 300.
7. Aerumnosis Fortunæ Casibus, hominum insolentiam refranari, & excitari indolem: & Catharinæ Aragoniæ, de fortuna iudicium. 301.
8. Cum fortunæ bonis, auferri occasionem peccandi: & S. Edildridæ aliorumq; per viscera & vulnera, ad veram salutem euntium exempla. 302.
9. Virtutum cos aduersitas. Itemq; Fortunæ victores, esse struthioni ferrum digerenti similes, & animalibus in mari degentibus. 304.

10. Nostra infortunia cum D. Laurentij aliorumq; Martyrū cruciatibus comparata, vix vmbra esse malorū. 305.
11. Nullum fuisse, cui magis bonæ felicitates huius vitæ ferè omnes aduersæ fuerint, quàm Christum gentis humanæ Reparatorem. 306.
12. Aduersis pressos, Christi exemplis roborari. 307.
13. Christianis à Saraceno Christi exemplum propositum; cuius calice considerato, omne nobis absynthium dulcescit. 308.
14. Per aduersa viam esse ad victoriam & coronam. 309.
15. Ad omne, cum fortuna, certamen, à cælesti nos gloria, vti olim S. Adalgundem, excitari. 309.
16. Spei causam, & velut cælestem Arham esse, aduersis rerum vadis aduersabilem fieri. 310.
- CAPVT XXXII.
- A Fortuna excacatis oculos aperiri, si velint considerare, quid futura, quid presens ferat felicitas?* 311.
- §. 1. Futuram in cælo felicitatem præsentem longè anteposendam. 311.
2. Quanta sit futura Beatorū felicitas? 312.
3. Quanta sit Mundi huius felicitas; immò quàm infelix? 314.
4. Quale sit inter Fortunam & felicitates huius vitæ discrimen? & utrâque magis timendam esse, quàm ipsam miseriam. 315.
5. Fortunæ humanæ debilia fundamenta. 315.
6. Fortunæ inconstans cæcitas, & cæca inconstantia. 316.
7. Quàm misera, quamq; periculosa sit in diuitijs felicitas? 317.
8. A Monymo diuitias abijcere discunt, qui feliciter volunt sapere, 317.
9. Amissionem magnarum opum magno animo ferre, qui opes istas magni non faciunt, exemplo Ioannis Eleemosynarij. 318.
10. S. Bernardi, amissionem bonorū beneficij loco habentis, magnanimitas. 318.
11. Honoris ac dignitatum Fortunæ subiectarum vanitas. 319.
12. Sanitatem corporis eiusmodi bonum esse, vt subinde ei corporis infirmitas fuerit prælata, vt in Aegidio fuit videre, qui sagitta ictus noluit sanari. 321.
13. Sanitatem beneficium Dei esse: sed sæpe maius beneficium esse, iacturam sanitatis, vt in Audomaro patuit cæcitatem eligente. 321.
14. Cur Pigmenius sibi de cæcitate sit gratulatus? & quam alij cæcitate suæ possint habere consolationem? 322.
15. Vbi vera quæri debeat felicitas? 323.
- CAPVT XXXIII.
- Quenam in Fortuna casibus, è Seneca peti possint, cõtra impatientiã remedia?* 323.
- §. 1. E quibus authoribus remedia contra Fortunam peti possint? 323.
2. Lugdunensis incendij miseranda calamitas. 324.
3. Vbiq; ferè fungi primo loco Fortunam & Casum, ac proinde Mundum hunc non esse compositum in seruitutem. 324.
4. Omnes Fortunæ, omnes vrbium & hominum casus animo esse præmeditandos. 325.
5. Multa post casum, altiùs surgere. 326.
6. Omnibus eadem esse, in Mundo, Fortunæ pericula, nec quemquã à communi lege mortalium se se eximium debere arbitrari. 326.
7. Impatientiã omnes casus fieri truculentio.

lenticiores; patientiâ autē emēdari. 327.
 3. Eas cruces & grauamina nobis vtilif-
 sima esse, non quæ nos ipsi eligimus,
 sed quæ nobis à Deo imponūtur. 328.

CAPVT XXXIV.

De varietate sortium & sortientium 329.

- §. 1. Sortium descriptio & genera. 329.
2. Regum eligendorum, vrbium oppug-
 nandarum, aliorumq; negotiorum
 sorte suscipiendorum alij modi. 330.
3. Quinam homines, aut quæ gentes
 sortes vsurparunt; siue apud profa-
 nos, siue apud sacros Scriptores? idēq;
 siue licitè, siue illicitè. 331.
4. Multos pios, piè imitatos esse factum
 Apostolorum, Mathiam sorte eligen-
 tium: & cur Apostoli Mathiam ele-
 gerint sorte? 332.
5. S. Basilius de vitæ duce sollicitus, Eu-
 angelij de venditione bonorū, velut
 fortitaria lectione, ad perfectionem
 directus. 333.
6. Augustinus fluctuans, fortuita aper-
 tione Epistolarum S. Pauli, & S. An-
 tonius Euangelij lectione improvisâ
 conuersi. 333.
7. S. Ignatius Loyola, itidem inopinatâ
 librorum lectione, ad meliora du-
 ctus. 335.
8. Menstruorum Sanctorum sortitio à
 B. Francisco Borgiâ primò in Societa-
 tem Iesv, inde in sodalitates Maria-
 nas introducta. 335.
9. Candelæ diutius ardentis sorte pri-
 mus Aragonum rex Iacobus est ap-
 pellatus, quem pium modum impiè
 & superstitiosè imitantur aniculae, in
 diuturniore proliū vita diuināda. 335.
10. Apostolorum patrociniū sortiendi
 exemplum & antiquitas in S. Andrea
 Apostolo, repudiato quidem, & ta-
 men propitiò, 336.

11. S. Elisabethæ in S. Ioanne Apostolo,
 & aliorum in alijs Apostolis, Patro-
 norum loco, sortiendis, modi. 337.
12. Sors à cantu fortuito, arque à Cerua,
 & belli, & vadi, diuinitus Clodoueo
 data. 338.
13. Sors viæ capta, per ceruum à S. Ita,
 mulam à S. Ignatio Loyola, sicut &
 Balaam ab asina monitus, & Philistæi
 à vaccis arcâ trahentibus eruditi. 339.
14. S. Bennonis, & S. Maurlij prodigio-
 sus reditus, sorte & indicio clauium
 repertarum. 340.

CAPVT XXXV.

*Quanam exploratio diuina voluntatis, per
 sortes, aut quæ sors sit licita?* 344.

- §. 1. Etsi non semper illicita, periculosa
 tamen sortitio. 344.
2. Industrias quasdam, sortium instar,
 adhibitas aut adhiberi solitas, non
 esse damnandas, si quidem, sine malo
 dolo, aut malo sine adhibeantur 345.
3. Non omnes sortes damnandas, ne
 multos Sanctos, immò Deum ipsum
 damnemus. 346.
4. Sortes, iussu diuino, meritò vsurpa-
 tas. Et earū exēpla è veteri lege. 346.
5. Sortes etiam diuino instinctu mon-
 stratas rectè vsurpari, si tamen rectè
 examinentur; exemplo S. Augustini,
 apertione libri, Dei voluntatem di-
 scantis. 347.
6. S. Franciscus, sorte vsus, vt sciret, quid
 Deo gratissimum exhibere posset. Et
 qualis illa sors fuerit? 348.
7. Sortes magni momenti, non sine ne-
 cessitate adhibendæ. Et quando ijs, in
 selectu personarum, vsus S. Augu-
 stinus, quando S. Ignatius Loyola? 348.
8. Non sine debita reuerentia, aut pre-
 cibus adhibendæ sortes. 349.
9. S. Basilius, Augustinum, Franciscum,
 349.

- ante fortes, orasse, & de Francisci
Gaietani, per sortes, vocatione ad So-
cietatem lxxv. 350.
10. Libri apertione, velut ominata forte,
se consolatur S. Gregorius Turonen-
sis. 352.
11. SS. Menstruorum sortitione multos
vtiliter moneri, de moribus emen-
dandis; aut quòd mortem in procin-
ctu habeant, quam subesse non arbi-
trarentur: & cautelæ circa menstru-
orum Sanctorum abufum. 352.
12. Quænam sortes diuiforix licitæ sint,
& quibus condicionibus? 354.
13. Sitnêlicitus ille contractus fortis, qui
vulgo Fortunæ vrna solet appellari?
356. CAPVT XXXVI.
- Quàm peruersè Deum in sortibus, imite-
tur Dei simius cacodæmon?* 357.
- §. 1. In sortibus magna cautela opus. 357.
2. Sortes non idcirco imitandas, quia
veteri testamento, aut à quibusdam
Sanctis fuerunt vsurpatæ. 357.
3. Illicitas esse, in nouo Testamento,
sortes, quibus, sine peculiari Dei dis-
pensatione, aut instinctu, res occultæ,
futuræq; vitiosè indagantur. 358.
4. Sortem, in dubio juris, non facti, &
sine præiudicio Tertij, esse adhiben-
dam. 358.
5. Sortem consultoriam etiam olim ra-
rius adhibitam, quàm diuiforiam;
nunc maximè esse cauendam. 359.
6. Sortiendi varia genera, implicitum
cum cacodæmone pactû inuolentia,
& hinc illicita. 360.
7. Quantus, in virgè sortibus, Dei simius
sit cacodæmon? 361.
8. E nominibus, aut libris sortes diui-
natorix quàm vanæ, quamq; impiæ
sint, & à quibus magnatibus vsur-
patæ? 361.
9. Quid apud Iudæos, Ephod, Sacerde-
tale, stola hieratica, Epomis, diplois,
rationale, Vrim, & Thummim fue-
rint, in quibus Dominum consule-
bant? 363.
10. Gemma miraculosa inter nocentem
& innocentè, vel ob curitate, vel cla-
ritate, discrimen inspiciendum præ-
bens. 364.
11. Acherôtica simia, speculorum sortes
imitata, quàm in grandia pericula
stolidos mortales conijciat? 365.
12. Sortibus diabolicis subinde homines
vera cognoscere, vt postea falsis ma-
gis credant: eosdemq; si è multis fal-
sissimis conjecturis, tantum vna ve-
rum attingat, illâ iactare, mendaci-
jsq; reliquis omnibus veniâ dare. 367.
13. Deum, in pœnam superstitionis, sub-
inde permittit, vt superstitionis fiat
sicut crediderunt. 368.
- CAPVT XXXVII.
- An Deum aliquorum innocentiam, vel ius-
titiam declaret, qui aduersarios suos
ad Vallem Iosaphat citant, aut qui ad
diuinum iudicium prouocant?* 369.
- §. 1. Ad iudicium Dei prouocatum di-
uersæ sortes. 369.
2. Causæ, ob quas ad Deum summè op-
pressi, licitè possint prouocare. 369.
3. Eorum, qui ad iudicium Dei appel-
lauerunt, è veteri Testamento exem-
pla. 370.
4. Noui Testamenti exempla diuinum
iudicium minitancia, aut postulan-
tia. 371.
5. S. Stanislai Martyris, & S. Fridolini,
mortuos, ad ciuile iudicium è sepul-
chris vocantium historix, docentes,
multò magis viuos posse à Sanctis ad
diuinum iudicium citari. 371.
6. S. Beano Episcopus injuriosum Mar-
chio-

- chionem ad diuinum se sistere tribu-
nal iubet; nec sine effectu. 372.
7. Gualteri Burgenfis, itemq; Roberti
Grosserefti, ad diuinum iudicium ju-
dices magnos vocantium vindicata
injurya. 373.
8. B. Eustachius Abbas Agrestium ca-
lumniatorem diuino conuadatus va-
dimonio, beatum Columbanum de-
fendit. 374.
9. Ad diuini iudicij Examé citatos me-
ritò compauescere, & emendari de-
bere, nec ridere citationem, aut citan-
tes, exemplo Hannoniæ Comitiss, &
Hiberniæ Proregis. 374.
10. Adolescentem vi è religione rapiens,
à iudice negligente, & iniusto non
damnatus, ad diuinæ iustitiæ senten-
tiam euocatus, risum amarum amarâ
morre luit. 376.
11. Voluisse quidē Deum ordinariē ho-
minibus futura esse incerta; sæpe ta-
men etiam profuisse, vt de hora mor-
tis certiores redderentur. 377.
12. Menercum Episcopum iudiciū Dei
intentantem ridens in iudicium ra-
pitur: Burchardus Episcopus, & Me-
hingerus Abbas arbitrium litis de de-
cimis, ad Deum secum afferunt, sub-
ita morte extincti. 378.
- CAPVT XXXVIII.
- An etiam se mutuo amantium, simulq;
mori orantium preces licita, & quando
illa, sicut & citationes supra dicta ex-
audiantur, vel non exaudiantur?* 379.
- §. 1. Heriberto Eremitæ Cuthbertus, ex
amore, secum mori impetrat. 379.
2. Cur aliquis sibi, & quando possit, vel
non possit, mortem ex amore desi-
derare? 380.
3. Mortem vita fuisse gratiorem, testati
sunt vnus à Mutio Abbate, & alter à
- S. Fortunato Episcopo in vitam re-
uocatus. 381.
4. Nulli injuriam fieri, si ad mortalem
vitam reuocatur; cūm id ei prodesse
possit. 382.
5. Possē quidem vnum pro alterius, ad
meliorem vitam, transitu orare; sed
hic cautelâ opus esse. 382.
6. Qui alios ad diuinum tribunal citât,
id ex odio aut vindicta facere non
debere. 383.
7. Ab innocentibus, & sibi nihil cōscijs;
non esse metuendas eiusmodi de-
speratorum citationes. 384.
- CAPVT XXXIX.
- Obeiuscmodi citationes à Deo exauditas,
magno diuinorum iudiciorum metu
affici debere alyis injuriosos, cuiuscumq;
status aut conditionis sint.* 385.
- §. 1. Iudices iniustos, meritò mettere
posse, si quis, ab illis, ad supremum
iudicem appellet. 385.
2. Dux immitis à milite citatus ad di-
uinum tribunal, dicto die, & horâ
moritur. 385.
3. Britanniæ Dux à fratre interfecto ci-
tatus, ad Dei tribunal se sistere co-
gitur. 386.
4. In hostem immitis, ad Deum Iudicem
in jus vocatus, præscripto die, è vita
atq; ad iudicem discedit. 387.
5. Damnatus eques aurat⁹ ad mortem,
prouocat ad Iudicem supremum, &
post se trahit damnatorem. 387.
6. Rex Ferdinandus inauditos damnâs,
exemplo suo docet, esse qui etiam
Reges malè iudicantes iudicet. 387.
7. Cardinales ab Episcopo, ad alterius
vitæ iudicium venire iussi, experi-
untur non ridendos esse gemitus in-
justè oppressorum. 388.
8. Imperator Otho à filio ad diuinum

- Prætoſem euocatus, inde ſententiam accipit, vnde jus ſtabat. 389.
9. Eques Neapolitanus, contra Clementem VI. & Philippum Pulchrum jus è cælo petit. 390.
10. Jus ſæpe orari, contra potentes, & exorari, ad certa tempora, & temporum momenta. 390.
11. Innocentium orationem ita potentè eſſe, vt Deo quoddam modo manus iniiciat, ſi illi velint juſtitia calcato-rem in jus deducere. 391.
12. Orationes juſtorum, quantam apud Deum vim habeant, etiam in ipſius naturæ leges? 392.
13. Accidi multis vitam, vt contra eos jure agant, qui in hac vita injuriâ a-
feſti ſunt. 393.
14. Quinâ maximè formidare debeant, ne illis coram Numine ſummo, de jure concurrentum ſit? 393.
15. Infami calumnia interfectus inno-
cens, ſummo jure experitur, ad eſſe
cæleſtem vindictam, calumniam fal-
ſò jurantibus. 395.
16. Metuendum illis vehementer, ne in
jus adire, apud Deum, cogantur, qui
alios per calumniam malitiâq; pe-
runt. 396.
- CAPVT XL.
- Pronocationes ad diuinū Tribunal factas,
non facile imitandas eſſe.* 397.
- §. 1. Non illico omnia imitanda eſſe, que
de Sanctis, in impiorum terrorem
recenſentur. 397.
2. Cur læſi non facilè debeant, ad diui-
num tribunal alios inuitare? 397.
3. Aliæ cauſæ, ob quas tutum non eſt,
ad Superos judices appellare; etſi id
per ſe illicitum non ſit. 398.
4. Quando ſit peccatum mortale, alium
è vita hac, ad cæleſte tribunal citare;
& cur etiam extra caſus eiufcemodī
ſit abſtinendum? quidq; earum loco
vſurpandum? 398.
5. SS. Scripturæ intempetiuis appella-
tionibus obnuntiantes. 399.
6. Vindicandi animus, qui non neces-
ſarijs appellationibus in eſſe poteſt,
SS. litteris aduerſus. 400.
7. Vindictæ cupiditas, quæ appella-
tionibus eiufcemodī facilè interuenit,
Dei exemplo contraria eſt. 400.
8. Quàm ſit à Sanctorum exemplis alic-
num, injuſtis vindicijs ac sacramen-
tis alijs iudicium Dei petere? 401.
9. Peccato proximum eſſe, ſi non eſt in
peccato, quiſquis eiufcemodī ju-
dicijs vult, peccatum in altero, ſine
juſta cauſa, vindicari. 402.
10. Etſi vindictam innocentes non pe-
tant, non tamen idcirco ſecuros eſſe
oportere innocētū oppreſſores. 402.
11. Iniurijs ipſis vindictam de cælo po-
ſtulantibus, Deum vindicem habere
illum, qui exemplo Sidonij Apollin-
naris, vindictam nullam experit. 403.
12. 13. 14. Continuatio hiftoriæ. 403.
15. Exemplo Marrini multos etiam non
citatos, in hac vita, ad tribunal tamen
Dei, vel à mortuis citari. 403.
16. Sine cura eſſe poſſe injuſtè vexatos,
etiam ſi aduerſarios ſuos in jus ſecum
ire diuinū nō jubeāt, in hac vita. 404.
17. Sine cura eſſe non poſſe injuſtè ve-
xantes, etiam ſi injuſtè vexati, eos in
hac vita, non jubeant ſecum in jus di-
uinum ambulare. 404.
- CAPVT XLI.
- Summa Dei, etiam in malos, bonitas,
quàm immeritò nōnullos offendat?* 408.
- §. 1. Phariſæi Chriſti bonitate offeſi. 408.
2. Cur Deus ſæpe differat punire pecca-
tores? 408.
3. Ex

3. Ex clemētia Dei, bonitas illius agnos-
citur, nostra excitatur. 409.	mē de spe decidant? 422.	
4. Clementia Dei docet nos etiam in
ingratos esse beneficos. 409.	5. Sanguis Christi optimum antidotum
contra desperationem. 423.	
5. Christus adulterę clemens, Phariseos
in ruborem dat. 410.	6. Sanguis Martyrum quantę sit poten-
tię, ad homines a peccatis abducen-
dos, admirādo exēplo ostenditur. 424.	
6. Christus Magdalenę, contra Phari-
szum, Patronus; & cur vni Deus do-
net, non itē alteri, quod peccauit? 411.	7. 8. 9. 10. 11. 12. 33. 14. 15. Continuatio hi-
storiz, 424.	
7. Deus Patri filium prodigum recipi-
enti similis, iniustos patitur murmu-
ratores. 412.	16. Nullum esse, tantum peccatum, quod
per pœnitentiã non possit deleri. 431.	
8. Misericordia Christi erga latronem
in cruce. 414.	17. Quāta sit non solum diuinę, sed etiã
humanę misericordię vis? 433.	
9. Alterius latronis conuersio. 415.	18. Si Deum erga se volunt misericordem
peccatores, sint ipsi misericordes erga
pauperes. 433.	
10. Magnorum peccatorum cōuersione
perpensã, ingredi & alios in spem ve-
nię peccatores. 416.	19. Quã utilis, etiam peccatoribus, sit
cultus Reliquiarum? 434.	
11. Quantã patientiã Deus, ad cordis no-
stri ostium, pulset, & expectet? 417.	CAPVT XLIII.	
12. Magnorum est, vt sint in aduersarios
benigni. 417.	<i>Deum infinita sua clementia, omnes ad
pœnitentiã, gratiarumq; actionem,
inuitare. 436.</i>	
13. Luculentum diuinę bonitatis, etiam
in desperatissimos, exemplum. 418.	§. 1. Animę balneum, lachrymę pœni-
tentis. 436.	
14. Promptiorem esse Deum ad miseri-
cordiam nobis exhibendam, quã
nos ad eam acceptandam. 419.	2. Nū lachrymę etiã viros deceāt? 437.	
15. Admiranda Turcę ad fidem nostram
vocatō & conuersio. 420.	3. Vis lachrymarum. 438.	
CAPVT XLII.		
<i>Quanta, ex consideratione Dei summe
boni, summeq; misericordis, etiam
alioqui desperatis spes venię & fiducia
addatur?</i>	4. Etiam de malis bene sperandū. 438.	
§. 1. Ab alijs videri, ab alijs non videri
diuinam bonitatem. 421.	5. Sceleratissimę filię, ex misericordia
Dei, breuis & efficax pœnitentia. 439.	
2. Diuinę misericordię & humanę ma-
litię magnitudinem simul intuen-
dam esse. 421.	6. Sceleratissimi parentis breuis & effi-
cax contritio. 440.	
3. Nolle Deum, vt quisquam spe venię
deturbetur. 422.	7. Quantum possit apud diuinam miseri-
cordiam, vera contritio? 441.	
4. Quęnam genera peccantium maxi-	8. A Concionatoribus misericordiam
Dei, peccatoribus, impensē inculcan-
dam esse. 442.	
	9. Confessarijs, cum pœnitētibus, pater-
nē agendum esse. 444.	
	10. Mundum beneficijs diuinis plenum,
ad gratiarū actionē nos vocare. 444.	
	11. Nomen Domini, & de beneficijs, &
de seipso, amabile atque admirabile
esse. 446.	